

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 191.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128781808/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

lant og bukkede for Fru Mona, der stod foran ham med Ridekjolens Slæb kastet over Armen og i Færd med at knappe sine Handsker.

— Nu skal *jeg* ...! vedblev han og greb ivrig hendes Haand for at hjælpe — Hvor ser De dog pragtfuld ud! sagde han, og hans Øjne skinnede — Palle kan sagtens være glad!

— Det er jeg ogsaa! nikkede Hofjægermesteren. Han stod skræverende midt paa Manegen i sine høje Lakstøvler og med Ridepysken stukket under Armen. De stramtsluttende Skindbenklæder fremviste ublufærdigt hans kraftige Ben med mere.

— Gu' er jeg glad for Damen! sagde han.

— Uff, I *Mandfolk* ...! lo Fru Mona og daskede Nils koket paa den ene Kind.

Tæsen i hende begyndte at vaagne, nu hun skulde til at „optræde“.

— Kan Onkel huske den første Aften, De saa' mig? spurgte hun — Den Aften, da alle Uldahlerne sad rundt paa Bænkene i Circus og skar Tænder af hinanden?

— Om jeg *kan!* lo han tilbage — Storartet! *Storartet* saa' De ud! ... *Mona Lisa* ...! sagde han saa, og hans Øjne *aad* hende — Og da De kastede Dem bag over paa Hesten og skreg og forsvandt ind over Barriéren ...! Pragtfuldt! ... Vi var som gale allesammen bag efter! Jeg havde gerne givet ti Tusinde Kroner for Dem samme Nat!

Hun slog ham atter paa Kinden:

— Men nu er jeg vel faldet i Pris?

— Nej, *steget!* steget! er De; ligesom den ædle Druer!

— Der er Hestene! meldte Hofjægermesteren tørt. Han havde i Bevidstheden om sin Sultansret smilende staaet og betragtet Nils, hvis Alder og Træthed ganske syntes forsvundet, og som trippende paa sine lidt stive Ben havde voltigeret omkring Fru Mona, en brunstig Hane lig, latterlig indtil Marven ...

Mona slap Slæbet ned fra Armen:

— Nu gælder det! sagde hun og blev paa én Gang alvorlig — Henrik, hjælp mig!

Rideknægten bøiede sig og strakte en Haand frem. Og hun anbragte sin Fod i den og svang sig i Sadelen.